

1

Zaterdag 20 mei 1893

Ik kon me geen schokkender nieuws voorstellen.

Ik zat aan de eettafel van de weduwe Maude O'Neill en staarde mijn vader aan, terwijl het suf gesudderde schapenvlees op mijn bord koud werd. Ik wilde wel protesteren en hem smeken er nog eens over na te denken, maar als pas gediplomeerde van Madame Beauchamps' School voor Jonge Dames, had ik geleerd dat een nette jongedame nooit een scène veroorzaakte aan tafel, en zeker niet als ze te gast was.

Vader keek immens ingenomen met zichzelf. Hij leunde achterover in zijn stoel, met zijn hand in het jasje van zijn pak gestoken terwijl hij met zijn horlogeketting speelde. Maude, voor het laatst als weduwe in het zwart gekleed, had de nepglimlach opgezet die ze voor mijn vader bewaarde en deed haar best om te blozen als een jong meisje. Ze had een goede slag geslagen met mijn vader John Jacob Hayes, en dat wist ze.

Ik keek naar haar onaangename kinderen Benjamin en Jane, en zag aan hun zelfvoldane gezichten dat mijn vaders huwelijksaanzoek geen nieuws voor hen was. Maude had hun biggetjesroze gezichten zo grondig geboend dat het leek alsof ze ze gekookt had. Was het maar waar.

Mijn vaders glimlach stierf weg toen ik bleef zwijgen. 'Nou, zeg eens iets, Violet. Ben je je manieren vergeten?'

Ik keek naar mijn handen, die ik zedig gevouwen had in mijn schoot. 'Nee, vader. Ik ben ze niet vergeten.' Goede manieren

weerhielden me ervan tegen mijn vader te zeggen dat hij gek was. En die glimlach van Maude's zure gezicht te slaan.

'Gefeliciteerd, vader,' zei ik met mijn liefste stem. 'En u gelukgewenst, weduwe O'Neill.' Ik had de juiste antwoorden geleerd van Madame Beauchamps: Nooit de bruid feliciteren, wens haar geluk.

'Dank je wel, Violet,' antwoordde Maude. Als ze snorharen op haar smalle rattengezicht had, zou ze ze gladstrijken.

'We hopen komende herfst gehuwd te zijn,' vervolgde mijn vader. 'Het wordt een kleine besloten aangelegenheid thuis, met alleen een paar familieleden en gasten erbij.'

'Pardon, vader,' zei ik beleefd, 'maar vergeet u niet iets?'

'Wat dan?'

'U hebt al een echtgenote – mijn moeder.'

Hij schraapte zijn keel. 'Ja... nou ja, misschien had ik het je moeten uitleggen, maar het zit zo dat ik al enige tijd vrij ben om te trouwen.' Hij zaagde nog een rubberachtig stukje schapenvlees af en kauwde heftig, alsof hij niet in de gaten had dat dit tweede nieuwtje me nog dieper schokte dan het eerste.

'Vrij om te trouwen?' echode ik, oppassend om mijn toon gematigd te houden. Jongedames barstten niet in het openbaar in tranen uit.

'Ja. Jij was weg naar school en ik wilde je niet van streek maken met het nieuws.'

Zwijgend propte ik Maude's damasten servet tot een bal terwijl ik peinsde over zijn woorden. Waarom liepen mensen altijd op hun tenen om me heen alsof ik rustte op een bed violen dat onder hun voeten geplet kon worden? 'Ach, die arme, beklagenswaardige Violet. Haar moeder is ziek geworden, zie je, toen ze pas negen was. Ze is enig kind, en altijd aan het dagdromen...'

'Wanneer is moeder gestorven?' Ik moest vechten tegen de brok in mijn keel.

'We praten er later wel over, Violet.'

‘Neem me niet kwalijk, vader, maar ik geloof toch dat ik op de hoogte gesteld had moeten worden van haar overlijden. U had kunnen...’

Hij schraapte zijn keel en onderbrak me. ‘Dit is niet bepaald het juiste moment om de kwestie te bespreken.’ Hij knikte discreet naar Benjamin en Jane, die het knagen op hun schapenvlees hadden gestaakt om mij aan te staren met hun ronde varkensoogjes. ‘Ik realiseer me nu dat ik je van tevoren alles had moeten uitleggen, en daarvoor bied ik mijn verontschuldigingen aan. Maar laten we Maude’s heerlijke eten en deze gedenkwaardige gelegenheid niet laten bederven door details die kunnen wachten tot we thuis zijn.’

Kennelijk was mijn moeders overlijden een detail. Ik zou me geëxcuseerd hebben van de tafel om mijn tranen vrijuit te laten stromen, maar ik was te gast in het huis van weduwe O’Neill. Halverwege de maaltijd vertrekken zou onuitsprekelijk ongemanierd zijn. Huilen aan de dinertafel zou ook ongemanierd zijn. Bovendien waren mijn tranen meer om mezelf dan om een moeder die ik me nauwelijks herinnerde. Maar toch, vader had best kunnen zeggen dat ze dood was.

Maude pakte de schaal met vlees en bood hem mijn vader aan. ‘Wil je nog wat, John?’

Maude had haar eerste man vergiftigd – ik wist het zeker. Ik had over vrouwen zoals zij gelezen in mijn favoriete keukenmeidenromannetjes en sensatieblaadjes. Mijn beste vriendin, Ruth Schultz, smokkelde nummers van True Crime Stories, The Illustrated Police News en True Romance Stories de slaapzaal binnen van Madame Beauchamps’ School voor Jonge Dames, en keukenmeidenromannetjes met feloranje omslagen. We verstopten ze onder onze matrassen zodat we ze konden lezen nadat het licht uit moest. Natuurlijk lezen nette jongedames zulke troep nooit – maar Ruth en ik wel.

Wat moest er van mij worden als Maude mijn vader had vergiftigd zoals ze haar eerste man had vergiftigd? Zou ze me

het huis uitzetten om in de goot om een aalmoes te bedelen? Ik zag mezelf staan op een straathoek, de sneeuw dwarrelde om me heen, ik had een rafelige sjaal om mijn huiverende schouders getrokken en hield smekend mijn uitgemergelde hand op. Toen verflauwde het beeld, ik besepte dat ik veel te oud was om te bedelen om een aalmoes. Als knappe jonge vrouw van twintig jaar wachtte mij een veel vreselijker lot: ik zou een dame van lichte zeden moeten worden! Een warme blos spreidde zich over mijn wangen bij het vooruitzicht.

Het kan wel zijn dat het ijdel klinkt om mezelf knap te noemen, maar ik had vaak genoeg gehoord dat mensen dat adjectief gebruikten om mij te beschrijven om me ervan te overtuigen dat het waar moest zijn. Mijn dikke, krullende haar had de kleur van sterke koffie en mijn ogen waren net zo donker. En al had Madame Beauchamps mijn teint een beetje tanig genoemd en me gewaarschuwd uit de zon te blijven om niet op une paysanne te gaan lijken, had ze ook gezegd dat ik très jolie was. Zorgvuldig onderzoek van mijn gezicht in een handspiegel bevestigde me dat ik inderdaad behoorlijk knap was.

‘Wil je nog wat vlees, Violet?’ Maude bood mij als tweede de schaal met vlees en lachte haar tanden bloot. Als ze nou eens van plan was mij tegelijk met mijn vader te vergiftigen, zodat Benjamin en Jane ons hele landhuis konden erven? Ik weigerde beleefd en duwde mijn bord weg. Mijn eetlust was ineens verdwenen. Het kon tenslotte best zijn dat Maude vanavond vast met het langzame vergiftigingsproces was begonnen.

‘Ik geloof dat ons nieuws je van streek heeft gemaakt, Violet,’ zei Maude, met haar hoofd meelevend schuin. ‘We hadden zo gehoopt dat je blij zou zijn voor je vader en mij. En dat we allemaal één grote familie zouden worden.’ Benjamin en Jane hadden hun vorken neergelegd alsof ze wachtten tot ik ze met mijn botermes aan onze stamboom entte. Ze konden lang wachten. Ik voelde nog meer verwantschap met het arme dode schaap op de serveerschaal dan met hen.

In de lange stilte die volgde, hoorde ik een paard door de straat draven. Was het maar een jonge, blonde luitenant, net terug uit de oorlog met de Indianen in het Westen, die mij te paard kwam redden...

Hij was ernstig gewond door de pijl van een wilde inboorling, zijn uniform was in bloedige flarden, maar zijn onsterfelijke liefde voor mij had hem in leven gehouden, en nu zouden we eindelijk herenigd worden, en...

Het paard galoppeerde nu langs het huis, gevolgd door het onmiskenbare geratel van rijtuigwielen over de oneffen straatstenen. Misschien een teken van de Voorzienigheid. Misschien was het passerende rijtuig gestuurd om mij te vertellen dat ik bij de eerste de beste gelegenheid van huis weg moest lopen.

Liepen vrouwen van twintig van huis weg? En zo ja, hoe kregen ze het voor elkaar? Bonden ze hun spullen in een sjaal en slingerden ze de bundel over hun schouder? Een hutkoffer zou veel handiger zijn, gezien de hoeveelheid spullen die ik bezat. De hutkoffer die ik mee naar school had genomen zou voldoende zijn, al betwijfelde ik of nette jongedames hun eigen hutkoffer door de straten duwden. Madame Beauchamps had het onderwerp van de juiste etiquette bij het weglopen van huis nooit specifiek behandeld, maar je eigen hutkoffer door de straten van Lockport, Illinois duwen zou ze vast en zeker onaanvaardbaar vinden.

‘Violet... Violet...?’ Ik keek op toen ik hoorde dat vader me aansprak. ‘Zit je weer te dagdromen,’ mopperde hij. ‘Let alsjeblieft eens op, Violet. Mevrouw O’Neill heeft je iets gevraagd.’

‘O, neem me niet kwalijk. Zou u zo vriendelijk willen zijn het te herhalen, mevrouw O’Neill?’

Maude’s glimlach kon onschuldig lijken voor het ongeoefende oog, maar ik dacht de spreekwoordelijke ‘kwaadaardige glans’ te bespeuren, toen ze zei: ‘Ik heb begrepen dat Herman Beckett je het hof heeft gemaakt. Wat een fijne jongeman, hè?’

‘Ja, mevrouw. Meneer Beckett is absoluut onberispelijk. Maar ik zou onze twee zondagmiddaguitstapjes naar Dellwood Park nauwelijks als verkering willen beschouwen.’

Ik zocht naar een manier om een ander onderwerp aan te snijden. Het leek me obsceen om mijn eigen engagement te bespreken, zo kort nadat ik het schokkende nieuws over Maude en mijn vader had gehoord. Oude mensen hadden geen verkering te zoeken, laat staan te trouwen. Maar Maude scheen vastbesloten een verbale tenniswedstrijd met mij aan te gaan. Ik kende de regels van beleefde conversatie, maar het ontbrak mij aan de wil om mee te spelen.

‘Ik weet toevallig dat de jongeheer Beckett het heel ernstig meent met jullie omgang,’ zei Maude, naar me toe gebogen. ‘Ik ken zijn moeder erg goed en het schijnt dat hij absoluut smoorverliefd op je is.’

Ze had de bal in mijn speelhelft gemept, maar ik liet hem daar liggen. Als Herman Beckett inderdaad smoorverliefd op me was, kon hij het goed verbergen. Ik verlangde naar een aanbidder die me diep in mijn ogen keek, zoals de helden in Ruths romantische verhalen altijd deden. Iemand die mijn ivooren vingertoppen zou kussen en lieve woordjes in mijn oor fluisterde. De ridder in één zo’n verhaal had zelfs aan het oorlelletje van zijn geliefde geknabbeld. Dat trof me helemaal niet als romantisch, maar misschien was mijn verbeelding aangetast door een avonturenverhaal over kannibalen dat ik diezelfde week had gelezen.

‘Herman komt uit een voortreffelijke familie,’ hield Maude vol.

‘Ja, mevrouw.’

‘Het zou verstandig zijn als je hem aanmoedigde voordat een andere meisje er met hem vandoor gaat.’

‘Ja, mevrouw.’

Ik had geen idee wat ik anders moest zeggen. Ik wou dat Madame Beauchamps minder leestijd had besteed aan de juis-

te manier om een broodje te consumeren – Netjes één klein stukje tegelijk afscheuren, meisjes, en breng op elk stukje apart boter aan met je botermesje – en meer aan hoe ik mijn leven moest ontdoen van sluwe weduwen met romantische plannen met mijn vader. Na het absurde nieuws van mijn vader stond mijn hoofd niet naar zinloze conversatie. Ik wou dat ik een kind was van negen of tien, zoals Benjamin en Jane, die je wel mocht zien, maar niet horen.

Na het diner vereisten de goede manieren dat ik piano speelde voor ieders plezier. Maude's piano klonk zo vals als een draaiorgel, maar ik stortte al mijn gevoelens in de muziek – en ik had die avond nogal wat gevoelens. Liep er maar toevallig een wereldberoemde impresario door de straat op zijn avondwandelingetje die mijn vorige optreden hoorde, bonsde hij maar op Maude's deur en verklaarde dat mijn lied hem diep in zijn ziel had geraakt!

‘Laat haar met mij meegaan,’ zou hij smeken. ‘Laat me haar ontluikende talent koesteren tot het bloeit!’ We zouden samen over de wereld reizen en ik zou optreden voor de gekroonde hoofden van Europa. Later zouden we trouwen, en –

‘Het is tijd om naar huis te gaan, Violet.’ Mijn vader stond naast de piano met mijn stola in zijn hand.

‘Dank u voor de heerlijke avond,’ zei ik plichtsgetrouw terwijl ik oprees van de pianokruk. Ik repte me naar de deur toen Maude een uitval deed om me te omhelzen.

‘Ik wil graag weten waar moeder begraven is,’ zei ik zodra vader en ik de heuvel op wandelden om naar ons huis te gaan. ‘Ik zou graag haar graf bezoeken.’

‘Hoor eens, Violet...’

‘Ik weet dat iedereen me zwak en breekbaar vindt, iemand die beschermd moet worden tegen alle onaangenaamheden van het leven. Maar ik ben geen schoolmeisje meer, vader. Ik ben een vrouw.’

‘Ja, daar ben ik me heel goed van bewust.’ Zijn stem klonk

vlak en emotioneel. Het was te donker in de straten van het dorp om zijn gezicht te zien en uit te maken of hij treurde om mijn verloren kindertijd, of dat ik hem boos had gemaakt met mijn vragen. Ik ging door.

‘En u had het recht niet om het nieuws over mijn moeder voor mij te verbergen. Ik heb het volste recht om te treuren en te rouwen om haar dood, al heb ik haar in jaren niet gezien...’

‘Ze is niet dood, Violet.’

‘Ik had bij haar begrafenis moeten zijn, dat is wel het minste, en... w-wat zei u?’

‘Je moeder is niet dood.’ Hij stond stil, buiten adem van de klim.

Ik staarde hem verbluft aan. ‘Hoe kunt u dan in vredesnaam met mevrouw O’Neill trouwen?’

Vader slaakte een lange, trage zucht als een trein die stoom afblaast aan het einde van een vermoeiende reis. ‘Ons huwelijk is ontbonden door het Hof. Je moeder en ik zijn gescheiden.’

‘Maar dat is harteloos! De trouwbelofte luidt “in ziekte en gezondheid tot de dood u scheidt”. Hoe kon u er zelfs maar aan denken moeder te verlaten als ze ziek is? Wat koud en... en wreed... en...’

Hij pakte me bij mijn schouders en schudde me zacht door elkaar. ‘Hou op met die komedie, Violet, en luister naar me. Je moeder is nooit ziek geweest. Ze is uit eigen vrije wil van huis weggegaan.’

‘Nooit ziek? Natuurlijk was ze ziek! Ze...’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze haatte haar leven met mij, ze haatte het wonen in een klein stadje als Lockport, ze haatte het om gebonden te zijn. Daarom heb ik haar laten gaan.’

‘Dat betekent... Dat betekent dat u tegen me gelogen hebt?’

‘Je was een kind. Ik dacht toentertijd dat het beter was om te liegen dan om je de waarheid te vertellen. Maar de kwestie is dat zij ons heeft verlaten.’

‘Ik geloof u niet,’ fluisterde ik. Toen werd mijn stem luider

en luider naarmate mijn schrik in boosheid veranderde. ‘Als u toegeeft dat u elf jaar geleden hebt gelogen, waarom zou ik dan nu een woord geloven van wat u zegt?’

‘Het spijt me, Violet. Als we thuis zijn zal ik je de scheidingspapieren laten zien als je wilt, maar ik vertel je de waarheid.’

Ik eiste de papieren te zien. Zodra we thuiskwamen liepen we mijn vaders studeerkamer binnen, met onze mantels nog aan. Vader haalde een bundel papieren uit zijn bureaulade. De bovenste droeg het officiële zegel van de staat Illinois, en ik zag verscheidene zinnen die allemaal begonnen met Aangezien. Toen zag ik de naam van mijn moeder: Angeline Cepak Hayes. Onder de drukletters stond haar handtekening – krachtig en zwierig.

Levend.

Toen herinnerde ik me haar – de vrouw die ze lang geleden was geweest toen ik nog heel klein was, niet de vermoeide, trieste vrouw die was weggegaan. Haar donkere, onbedwingbare haar was net als mijn haar een wilde bos krullen. Ook mijn donkere ogen had ik van haar geërfd. Ze had felgekleurde, zijdeachtige kleren gedragen, en ik wist nog hoe ze met me had gedanst, me had opgetild in haar armen en hoe ze lachte als we ademloos door de kamer wervelden. Ze rook naar rozen.

‘Het spijt me, Violet,’ zei vader weer. ‘Ik had je jaren geleden de waarheid moeten vertellen.’

Ik ving een glimp op van een adres in Chicago onder de naam van moeder voordat vader de papieren weggriste en in de lade stopte. Ik staarde mijn vader aan alsof hij een vreemde was terwijl ik moeizaam probeerde de waarheid te bevatten.

‘Waarom hebt u het me niet verteld?’ mompelde ik.

Hij nam even de tijd om antwoord te geven en betastte zwijgend zijn horlogeketting. Toen hij sprak klonk zijn stem gedempt. ‘Het spijt me... ik denk... ik denk dat ik altijd ben blijven hopen dat ze bij ons terug zou komen.’

2

Die avond kon ik de slaap niet vatten. Ik had te veel informatie te verwerken gekregen, naast Maude's onverteerbare schapenvlees. Mijn buik protesteerde pijnlijk.

Vaders verlovings met weduwe O'Neill had me diep geschokt. Maar om ineens te horen te krijgen dat mijn echte moeder al die jaren niet ziek was geweest, maar ons in de steek gelaten had om in Chicago te gaan wonen – dat kon ik niet bevatten. Mijn moeder was een verrader, mijn vader een verrader en een leugenaar. Waar bleef ik dan?

Ik moest vaders huwelijk natuurlijk tegenhouden. Ik had altijd gedacht dat we met z'n tweeën gelukkig waren, we leidden een rustig, prettig leven in ons huis op de heuvel dat uitkeek over het kanaal in Lockport. We hadden mevrouw Hutchins die het huis voor ons schoonhield en voor ons kookte – was dat niet genoeg voor mijn vader? Hoe ter wereld kon hij van mij verwachten dat ik hem deelde met een magere weduwe en haar verschrikkelijke kinderen Bengel en Jengel? Ik had besloten Benjamin en Jane in het geheim bij die passender namen te noemen. Ja, ik moest ten koste van alles de bruiloft tegenhouden. Maar hoe?

Ik stapte uit bed en stak de gaslamp aan. Toen haalde ik mijn dagboek onder mijn matras vandaan en sloeg een nieuwe pagina op. Ik schreef: *VADERS HUWELIJK VOORKOMEN!!!* met hoofdletters bovenaan en ik onderstreepte het drie keer, waarbij ik de punt van het potlood brak. Ik nam een nieuw potlood en nummerde de pagina van een tot tien.

Wat moest ik doen? Wat moest ik beginnen?

Misschien kon ik met een beetje detectivewerk bewijzen dat Maude haar eerste echtgenoot had vermoord, zodat zij met haar weerzinwekkende kroost voor de rest van haar leven in de gevangenis terecht kwam. Bengel en Jengel waren medeplichtig geweest, dat wist ik zeker.

Ik schreef:

1. *Onderzoek de dood van meneer O'Neill.* Ik voegde eraan toe: *(De avonturen van Sherlock Holmes en Allen Pinkerton's detectiveboek nog een keer lezen voor inspiratie.)*

De volgende tien minuten trommelde ik met mijn potlood op het papier terwijl ik tevergeefs naar nieuwe ideeën zocht.

Toen ik hoofdpijn begon te krijgen van het nadenken, draaide ik de lamp uit en stapte met mijn dagboek en potlood weer onder de dekens, waar ik het tweede stukje schokkend nieuws begon te overdenken: mijn moeder had ons in de steek gelaten.

Elf jaar lang had ik moeder voor me gezien, wegwijnend in een troosteloos sanatorium, waar ze heldhaftig streed om haar gezondheid terug te krijgen en weer naar huis te kunnen. Het tafereel schitterde altijd in oogverblindend licht: witte ziekenhuismuren, witte lakens, in het wit geklede zusters, en moeder te midden van dat alles, haar huid bleek als albast, gekleed in een wufte witte nachtpon. Er stond een foto van vader en mij naast haar bed, en ze hilde van verlangen elke keer als ze er naar keek.

En nu had mijn vader met vier koude, lompe woorden dat tere beeld aan scherven geslagen.

Ze heeft ons verlaten.

Het kon niet waar zijn. Waarom zou moeder zoiets doen? Wat was er mis met mij dat haar had doen besluiten te vertrekken? Ik kon me niet herinneren dat ik een veeleisend of moeilijk kind was geweest, maar misschien klopte mijn herinnering niet.

Ik deed mijn ogen dicht en probeerde me te herinneren

hoe het leven was geweest voordat mijn moeder ons verliet. Er konden hele dagen voorbijgaan dat ze niet uit bed kwam – dat kon toch niets anders betekenen dan dat ze ziek was? Vader nam een jong Zweeds meisje aan dat nauwelijks Engels sprak om in die tijd voor me te zorgen, en mevrouw Hutchins had zo lang als ik me kon herinneren voor ons schoongemaakt en eten gekookt. Maar ik weet nog dat ik op een dag huilde en een woedeaanval kreeg omdat het mevrouw Hutchins vrije dag was en ik honger had. Ik ontsnapte aan mijn Zweedse cipier en trok aan mijn moeders slappe arm om haar uit haar lusteloosheid te wekken, en eiste dat ze uit bed kwam om iets te eten voor me te maken. Wat ik echt wilde, was dat ze een van haar regenboogkleurige zigeunerjurken aantrok en lachend met me door de kamer danste, zoals vroeger. Had mijn driftbui haar die dag weggejaagd? Wist ik het maar.

In de vroege ochtenduren, nadat ik de bladzijde van mijn dagboek had gevuld met duistere, gloedvolle tekeningen en figuurtjes, besepte ik dat als ik mijn moeder had gevonden, ik beide dilemma's tegelijk kon oplossen. Ze zou zien dat ik nu een jonge vrouw was, met een diploma van Madame Beauchamps' School voor Jonge Dames, en niet langer vatbaar voor driftbuien. Als ik haar eenmaal had overgehaald om naar huis te komen, had vader geen reden meer om met Moordlustige Maude te trouwen. En als moeder nog steeds niet naar huis wilde komen, kon ik aan mijn vaders dreigende huwelijk ontkomen door naar Chicago te verhuizen om bij haar te gaan wonen.

Maar hoe ter wereld moest ik haar vinden?

Mijn eerste hindernis zou zijn om toestemming te krijgen om alleen naar Chicago te reizen. Als ik daar eenmaal was, zou ik wel uitzoeken hoe ik mijn moeder moest vinden.

De volgende ochtend bleef ik tot elf uur in bed liggen. Toen ik eindelijk opstond, weigerde ik Maude een fatsoenlijk bedankbriefje te schrijven voor het diner van gisteravond. Ik weigerde ook een hele dag om met mijn vader te praten.

Na het eten zat ik alleen in de woonkamer een keurige, saaie roman te lezen, toen Herman Beckett op bezoek kwam. Herman was een ernstige jongeman van drieëntwintig jaar en mijn enige huwelijkskandidaat tot nu toe. Ik had nog niet besloten of ik de verkering zou laten voortduren of niet. Herman werkte als expeditieklerk, en op ons eerste uitstapje maakte ik de fout hem te vragen welke goederen zijn maatschappij verscheepte en waarheen. Zijn antwoord bleek zo langdradig en vervelend te zijn dat ik gewoon even ingedommeld was. Madame B. zou me geprikt hebben met haar parasol voor het begaan van zo'n sociale faux pas.

‘Goedenavond, juffrouw Hayes,’ zei meneer Beckett toen hij voor de deur stond. Hij boog alsof zijn donkere, sombere pak te strak zat en de naden konden knappen. ‘Ik was mijn avondwandelingetje aan het maken en dacht, ik ga even bij u aan. We zouden elkaar wat beter kunnen leren kennen – althans, als u vrij bent om bezoek te ontvangen.’

Als hij zijn doel niet had verklaard, had ik uit zijn sombere gezicht en zijn stemmige kleding opgemaakt dat hij op weg was naar een dodenwake in plaats van een gezelligheidsbezoekje. Ik woog mijn saaie boek af tegen een uur met Herman en besloot hem binnen te vragen. Vader kwam zijn studeerkamer uit om een praatje met Herman te maken terwijl ik voor Herman en mij een glas cider haalde. Mijn verraderlijke vader haalde zijn eigen cider maar.

Toen ik terugkwam trok vader zich terug in zijn studeerkamer tegenover de woonkamer en liet uiteraard beide deuren wijd openstaan. Het kostte maar een paar minuten zinloos gekeuvel om te ontdekken dat ik een verkeerde keuze had gemaakt: Herman was nog saaier dan mijn boek. Ik moest iets doen – en vlug ook – om bij bewustzijn te blijven.

‘Als u kon kiezen,’ vroeg ik hem tijdens een lange, pijnlijke stilte in het gesprek, ‘wat zou u dan liever zijn: een paard of een rijtuig?’

Mijn vriendin Ruth en ik konden ons uren vermaken met het bespreken van zo'n vraag, maar Herman greep zijn ciderglas met beide handen vast en schoot rechtop in zijn stoel alsof het lot van de wereld van zijn antwoord afhing.

‘Ik... ik begrijp het niet.’

‘Het is een simpele vraag. Als u kon kiezen, wat zou u dan liever zijn? Het heeft namelijk allebei zijn voor- en nadelen. Een paard is levend en kan verliefd worden op een ander paard en babypaarden krijgen...’

‘Och, heden! Juffrouw Hayes!’ Zijn gezicht werd opmerkelijk rood.

‘Een rijtuig kan niet verliefd worden, maar het heeft het voordeel dat het naar opwindende, afgelegen plaatsen kan reizen en interessante mensen vervoeren, misschien wel koningen en koninginnen. Dus wat zou u kiezen?’

Hij nam een grote slok cider om tijd te winnen en zei toen: ‘Ik... ik zou liever geen van beide willen zijn.’

Herman snapte het niet. Ik moest het spelletje eenvoudiger maken. ‘Goed. Zou u liever ongelooflijk knap zijn maar arm, of enorm rijk en misvormd?’

Dit keer kwam het antwoord snel. ‘Ik zou het liefst mezelf zijn, dank u.’ Hij fronste op een manier waardoor zijn borstelige zwarte wenkbrauwen elkaar in het midden raakten en één lange, rupsachtige wenkbrauw vormden. Ik wilde hem erop wijzen dat de frons niet bepaald charmant was, maar de gelijkenis met een rups deed me denken aan een andere favoriete vraag van Ruth.

‘Wat is het meest walgelijke dat u ooit hebt gegeten, meneer Beckett? Ik heb gehoord dat in sommige landen mensen dingen eten als insecten en honden en katten. Zou u dat willen proeven als u de kans kreeg?’

‘Nee.’

‘Maar als u nou uitgehongerd was? Of als u een zendeling was in een heidens land en ze boden u rupsen aan, en u moest

ze aannemen om niet onbeleefd te zijn? Als ze niet naar u zouden willen luisteren als u er niet eentje opat?’

‘Ik geloof niet...’

‘Madame Beauchamps heeft ons op haar school een keer slakken geserveerd, omdat ze wilde dat we leerden waar het speciale vorkje voor werd gebruikt en hoe je hem netjes moest hanteren. Madame komt uit Frankrijk, ziet u, en daar zijn slakken een delicatessen. Zodra Madame er eentje uit zijn huisje haalde, kokhalsde mijn vriendin Ruth bij de aanblik van het slijmerige geval en ze moest van tafel gaan. Geen van de meisjes wilde er een eten, maar ik haalde met groot gemak mijn slak uit zijn huisje en schrokte hem zo naar binnen. Het was niet erg vies. Het enige wat ik proefde was de knoflookboter. De slak was zo glibberig dat hij zo naar beneden gleed...’

‘Alstublieft, juffrouw Hayes.’

‘Wat is er?’

‘Ik begin misselijk te worden.’

Ik weigerde het op te geven. ‘Dus wat was het meest... avontuurlijke... dat u ooit hebt gegeten?’ Zijn mond hing open, maar er kwam geen geluid uit. ‘Wat zou u zeggen van buffel, meneer Beckett? Zou u een buffellapje eten? Die kun je krijgen in het Westen, hoor.’

Herman gaf geen antwoord. Hij had kennelijk helemaal geen fantasie. Ik zag voor me dat een leven met hem saai en voorspelbaar zou zijn. Verrassingen zouden in dezelfde categorie vallen als tyfus: iets wat ten koste van alles vermeden moest worden. Ik was blij dat ik deze waarheid over Herman nu had ontdekt, en niet nadat ik erin had toegestemd met hem te trouwen. Ik werd nog liever een oude vrijster dan dat ik mijn leven doorbracht met een saaie, fantasieloze man.

Was dat de reden geweest dat mijn moeder ons had verlaten? Mijn vader kon ook saai en pedant zijn. ‘Ze haatte haar leven met mij,’ had mijn vader gezegd, ‘ze haatte het wonen in zo’n klein stadje.’ Had de eentonigheid haar zo vermoeid dat

ze simpelweg moest vertrekken? Maar waarom had ze me dan niet meegenomen? ‘Ze haatte het om vastgelegd te zijn,’ had vader gezegd. Daar hoorde ik natuurlijk ook bij. Ik had haar vastgelegd.

‘Juffrouw Hayes?’ Herman staarde me aan alsof ik een hele emmer vol slakken had verslonden.

‘Ik zou veel liever buffel eten,’ zei ik tegen hem, ‘dan sch...’ Bijna had ik me versproken en het schapenvlees van Maude O’Neill genoemd, dat taai en smakeloos was geweest als paardenhuid – niet dat ik ooit paardenhuid had gegeten, hoor. Maar net op tijd dacht ik aan Maude’s vriendschap met Hermans moeder. Ik dacht aan de plannen die ik gisteravond in mijn dagboek had geschetst om onderzoek te doen naar de dood van haar echtgenoot en besloot het gesprek in een andere richting te sturen.

‘Dat doet me ergens aan denken, Herman. Ik heb begrepen dat we een gemeenschappelijke kennis hebben, Maude O’Neill?’

‘Inderdaad. Mijn familie kent haar heel goed.’

‘Tragisch dat ze op zo’n jonge leeftijd weduwe is geworden, hè? Ik zat op school toen haar echtgenoot stierf, en ik geloof niet dat ik ooit heb gehoord wat de oorzaak van zijn overlijden was.’

‘Die was erg ongelukkig, helaas. Hij tuimelde van de keldertap en kwam op zijn hoofd terecht.’

Aha! Net wat ik dacht. Moordlustige Maude had hem geduwd! Bengel en Jengel hadden waarschijnlijk voorwerpen op zijn pad gestrooid om zijn val te verergeren, en ten overvloede de leuning ingevet. Ik maskeerde mijn vreugde met een blik van afschuw.

‘Wat verschrikkelijk voor mevrouw O’Neill! Ik hoop dat ze op dat moment niet thuis was.’

‘Ze was wel thuis, ben ik bang. Ze stuurde de arme kleine Jane weg om dokter Bigelow te halen, maar die kwam te laat.’

Waarschijnlijk uren te laat – en pas nadat Maude hem ten overvloede met een moker zijn schedel had ingeslagen. Ik was diep in gedachten verzonken over deze hoogst verdachte omstandigheden, toen Herman opnieuw zijn keel schraapte.

‘Heb ik verteld dat ik naar Chicago ga om de World’s Columbian Exposition te bezoeken?’

‘Echt waar? Wanneer?’ Ik pakte de abrupte verandering van onderwerp handig aan en paste op om niet te onthullen dat ik onderzoek deed naar de moord op meneer O’Neill.

‘Ik ben van plan om volgende maand te gaan, als het weer een beetje warmer wordt.’

Herman leuterde maar door over de architectonische verrukkingen en educatieve wonderen van de Wereldtentoonstelling, tot zijn eentonige stem een hypnotische verdoving begon te veroorzaken. Mijn ogen traanden van het onderdrukte geeuwen.

‘Zijn u en uw vader van plan de Tentoonstelling te bezoeken, juffrouw Hayes?’

Zijn vraag bracht me op een schitterend idee: ik kon de Wereldtentoonstelling als smoes gebruiken om naar Chicago te reizen en mijn moeder te zoeken! Ik zou straks meteen bij mijn vader gaan zeuren om te mogen gaan.

Zodra Herman zijn cider op had – ik bood niet aan nog eens in te schenken – en ik de voorkeur achter hem had dichtgedaan, draaide ik me om naar mijn vader, die naar de hal was gekomen om Herman gedag te zeggen.

‘Herman gaat van de zomer naar Chicago om de Wereldtentoonstelling te bezoeken. Ik zou er ook heel graag heen willen.’

‘Toevallig heb ik een reis naar Chicago op het programma staan. Het leek me leuk om met z’n allen te gaan.’

‘Met z’n *allen*? U bedoelt toch niet Maude en haar kinderen?’

‘Tja, eigenlijk wel...’

‘Vader, alstublieft – nee! Ik wil niet met hen gaan. Ik ben een volwassen vrouw, geen kind zoals Bengel en Jengel.’ Ik besepte pas dat ik mijn geheime namen voor hen had gebruikt toen ik mijn vaders geschokte gezicht zag.

‘Violet! Je verbaast me!’

‘Sorry,’ mompelde ik.

‘Het is niets voor jou om wreed te zijn, Violet. Ben je... misschien... een beetje jaloers op hen?’

‘Absoluut niet! Het zijn kinderen en ik ben een volwassen vrouw – dat probeer ik u nou juist te vertellen, snapt u dat niet? Maude praatte gisteravond alsof we met z’n allen één gelukkige familie zullen worden, maar haar verwachtingen zijn niet realistisch. Ik ga niet met die kliertjes van haar aan mijn hand met een picknickmand over de Tentoonstelling heen huppelen. Ik ga hem veel liever zien met mensen van mijn eigen leeftijd.’

‘Dat begrijp ik. Maar er is geen sprake van dat je meneer Beckett vergezelt zonder chaperonne.’

‘Wat zou u zeggen van oma? Ik kan toch een paar weken in Chicago bij haar op bezoek gaan?’ Het was een geniale ingeving. Mijn vader kon moeilijk aanvoeren dat zijn eigen moeder een ongeschikte chaperonne was. Oma had het nog steeds erg druk met haar werk voor verscheidene liefdadigheidsdoelen, dus ik was er zeker van dat ik wel een paar uur aan haar kon ontsnappen om mijn moeder te gaan zoeken als ik eenmaal in Chicago was.

‘Dat lijkt me niet verstandig, Violet. Je grootmoeder zit niet te wachten op de extra verantwoordelijkheid om over jou te waken. Ze heeft al genoeg te stellen met haar zussen.’

‘Maar ik zal helemaal niet lastig zijn. Er is ruimte in overvloed voor me in dat reusachtige oude huis. Alstublieft, vader? Oma nodigt me elke keer als ze schrijft uit om bij haar te komen logeren. Waarom wilt u me nooit laten gaan?’

Vader zweeg even om zijn antwoord zorgvuldig te formuleren. ‘Je bent een zeer... beïnvloedbare... jongedame. Ik ben

bang dat de zusters Howell een verstorende invloed op je hebben.'

Zijn woorden intrigeerden me. Weer een nieuw mysterie om op te lossen. Hoe zou mijn vrome grootmoeder en haar drie bejaarde zussen nou een slechte invloed op me kunnen hebben? Ik was vastbeslotener dan ooit om te gaan – om alles te weten te komen. Ik koos mijn volgende woorden met zorg.

'Toen ik weg was naar school bent u begonnen weduwe O'Neill het hof te maken zonder er tegenover mij ooit een woord over los te laten. Nee, u overvalt me zonder waarschuwing en zonder ooit naar mijn mening in de kwestie te vragen met het nieuws van uw verloving. Vervolgens ontdek ik dat u meer dan tien jaar tegen me gelogen hebt over moeder, door me te vertellen dat ze ziek is terwijl ze dus helemaal niet ziek is. Dit alles in aanmerking genomen, zou je kunnen zeggen dat u buitengewoon oneerlijk tegen me bent geweest. En geconfronteerd met zulk liegen en verraad zou iemand best kunnen besluiten onaangekondigd van huis weg te lopen – en wel zonder chaperonne.' Ik had een dreigement geuit zonder mijn stem te verheffen. Madame Beauchamps zou goedkeurend gekken hebben.

'Het is nooit mijn bedoeling geweest om je te kwetsen, Violet, ik dacht dat...'

'Dan zou u uw spijt kunnen tonen door me te behandelen als een volwassen vrouw in plaats van een kind. Ik vraag alleen maar een korte reis van huis te mogen maken om de World's Columbian Exposition te zien. Misschien helpt eventjes weg zijn me om te wennen aan de nieuwe stand van zaken hier thuis. En gedurende die tijd zal ik in het gezelschap zijn van uw eigen moeder.'

'Daar maak ik me nou juist zorgen over,' mompelde hij.

'Waarom? Wat is er mis met oma?'

Hij staarde in de verte en schudde langzaam zijn hoofd. Zijn ogen hadden de lege blik van een opgezette eland.

‘Vader, waarom zien we oma eigenlijk zo weinig, terwijl het naar Chicago toch maar een ritje met de trein is?’

‘Het is ingewikkeld, Violet...’ Vader tastte naar de steun van zijn horlogeketting, alsof hij naar een wapen greep om zich te verdedigen.

Ik weigerde bakzeil te halen. ‘Mag ik naar Chicago reizen om haar op te zoeken of niet?’ Hij opende de horlogekast en staarde naar de wijzerplaat voordat hij hem weer dichtklapte. Ik was er haast zeker van dat hij niet had kunnen zeggen hoe laat het was.

‘Ik zal erover nadenken, Violet.’

‘Heel goed.’ Ik draaide me om en schreed koninklijk de trap op. ‘In afwachting van uw antwoord zal ik oma een brief schrijven.’